

Het laatste puzzelstukje

Je bent voor het eerst
bij mij thuis
en even ben ik bang
dat je om een PlayStation vraagt,
een voetbal of een mountainbike,
maar je wijst naar een doos in mijn kast
– *die doen?*

Na uren naast elkaar
zoeken, kijken, vergelijken, proberen,
ergens anders proberen,
is hij klaar:
mijn lievelingspuzzel, 1000 stukjes groot.
Of nee – *kijk daar*
en je wijst naar de blauwe boot
waar je zo lang
mee bezig was.
We kijken in de doos, onder de tafel,
tussen de kussens van de bank.
*Blijft de puzzel nu voor altijd
incompleet?*
vraag je aan mij.
Maar ik maak me geen zorgen,
want ik weet:
vanavond of morgen,
misschien wat later,
komt het stukje vanzelf boven water.
In de was, mijn jaszak,
Siems mand, mijn moeders hand
– juist wanneer ik het niet verwacht.

Ik had ook nooit gedacht
dat ik mijn eigen laatste stukje
nog zou vinden, ik dacht dat ik
voor altijd incompleet zou blijven
in een klas vol beste vrienden
die elkaar al hadden gevonden,
totdat de juf vorige week zei:
We krijgen er een nieuwe leerling bij.

(Dat was jij.)

Vanavond

Je zit nog veilig
op de bank beneden,
wanneer je ineens besluit,
zomaar, zonder reden:
*vanavond ben ik
niet meer bang.*

Misschien heeft mama gelijk,
duurt het al veel te lang
en ben je er inmiddels
ook een beetje te oud voor.

An illustration of a young girl with long dark hair, wearing a white dress, standing on a wooden staircase. The staircase is made of many wooden steps and railings, and it appears to be floating or suspended in a dark blue, textured space. At the top of the staircase is an open wooden door. Inside the door, a white, jagged, toothy mouth with a black interior is visible, resembling a monster's face. The overall scene is surreal and evocative of childhood fears and the transition to adolescence.

Dus als je even later naar bed moet,
ga je voor het eerst niet eindeloos
lopen treuzelen, mama hoeft niet mee
naar boven en ook niet over een half uurtje
te komen kijken, de lamp op de gang
mag uit, je gaat de trap niet meer af
voor een glas water of een warme kruik,
je loopt niet zes keer heen en weer
naar de wc, nee, je ligt rustig
in het donker te wachten,
je hebt al je nachtlampjes uitgezet,

want vanavond gaat
het eindelijk gebeuren,
vanavond word je vrienden
met het monster
onder je bed.

Vijver

Het water komt
tot vlak boven mijn knie
en ik zie
een kring van vissen
om mij heen.

Nieuwsgierig zwemmen ze
steeds dichterbij, bekijken me
alsof er nog nooit twee benen
in hun vijver zijn geweest.

Ik vierde vakantie in Frankrijk,
ben wezen skiën in Tsjechië,
deed boodschappen in Duitsland
en ging op bezoek bij mijn tante in Londen,
maar waarheen zouden deze vissen gaan
als ze uit hun vijver konden?

Even vind ik het zielig,
bedenk reisvissenkommen
en transportaquaria,
maar als ik daarna
– per ongeluk –
mijn been beweeg,
is het water
om mij heen
vissensvlug
leeg.

Ze komen ook niet meer terug,
alsof de vissen
na de benen van een jongetje van tien
meer dan genoeg
van de wereld hebben gezien.

Gestolen

Als de twee verliefde mannetjespinguïns een gat hebben gegraven, blaadjes, takjes, veertjes verzameld, alles naar wens ingericht, zijn ze bijna klaar: er mist alleen nog een ei. En dat pikken ze gewoon van een ander pinguïnpaar.
(Uit: Een Super-Interessant Boek Over Pinguïns)

Ik heb een tijdje geloofd
dat ik als een pinguïne
uit een nest was geroofd.

Papa Rayan is een man,
papa Niels is een man
en (goed opgelet bij biologie)
daar komen géén kindjes van.

Bovendien heeft papa Niels eens verteld
dat hij mij tussen eierschalen zag
en dacht: dat kindje gaat mee naar huis,
dat kindje maakt van onze flat een thuis.

Ik riep direct dat stelen niet mag.
'Weet ik,' zei hij, 'maar op die dag
heb jij met je oren, met je lach,
toch ook meteen mijn hart gestolen?'

Zo heeft papa Niels het uitgelegd,
en ik geloofde hem toen echt.

Maar ja, hij heeft nog meer gezegd:

- dat ik in een reclamefolder had gestaan
- dat één van papa Rayans labexperimenten verkeerd was gegaan
- dat er een ooievaar verdwaald was geraakt
- dat tante Noor mij van klei had gemaakt
- dat ik in zijn moestuin groeide, tussen de prei
- dat ze mee hadden gedaan aan een loterij
- dat een heks uit de buurt nog een toverspreuk wist
- dat piraten mij ruilden voor een met goud gevulde kist
en
- dat ze me bij een bowlingtoernooi hadden gewonnen. »